

33. Ставай оттукъ, Стояне! — Почакай мя малко, бате Драгане! Кон думы сж тука глаголи-ти? Спряжѣте гы въ всичкы-ты врѣмена? Кою врѣмя не исказано въ тыа глаголы? Глаголь-ть ставай! врѣмя ли показова или заповѣдь? А глаголь-ть почакай, врѣмя ли показова или молбж?

**Правило.** Кога единъ глаголь има особно окончание и исказова молбж или заповѣдь, казывать, четоу ся намира въ повелително наклонение. Глаголи-ти отъ повелително наклонение оканчавать на и или й, напр. метж — меті, мыжж — мый, сждж — сжди, дожж — дой, выкамь — выкай, валамь — валай, и само дрѣжж, вижж, ѡжжж оканчавать на мякж бѣлѣжж. Кога молба-та или заповѣдь-та ся отнася на нѣколко лица, тогава на глагола въ повелително наклонение ся притуря на краи сричка те (оканчание на второ-то лице, сегашные врѣмя, множественый брой), прѣдъ коужто буква-та и ся измѣнява на ѣ, а буква-та й си остава неизмѣнена: метж — метѣте, мый — мыйте. А на глаголы-ты дрѣжж, вижж, ѡжжж мякый бѣлѣжж ся исхвърля, кога ся притури сричка те.

„Чакай, дѣдо!“ Намѣрѣте сказуемо-то, прѣдмѣта на слово-то и звательнж-тж рѣчь.

**Правило.** Кога единъ глаголь не въ повелително наклонение, прѣдмѣтъ-тъ на слово-то (лично-то мѣстоимение ты или вы) твърдѣ чясто ся изоставя; нѣ то трѣбова да ся подразумѣва, и не трѣбова да ся смиса съ звательнж-тж рѣчь, когато ся отдѣлява отъ прѣдложение-то съ запяжж.

**Задатка.** Дай ми (ты) буквार्кж-тж. — Дай ми, Стояне, буквार्кж-тж. — Наберѣте, дѣца, цѣвѣте. — Истѣковай ми, учителю, тѣжж думж. Намѣрѣте глаголы-ты на тыа прѣдложения. Въ каквы на-